

Arrest

nr. 325 610 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. ENGELBOSCH
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. ENGELBOSCH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 21 maart 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 maart 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 april 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 5 september 2024.

1.3. Op 31 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 5 november 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en van de clan Biyomaal, subclan Ismiin, subclan Maleele te zijn. U bent geboren op (...) 2004 in Guujiyow, een dorp in het district Ceel Sanini waar u gewoond heeft tot u in 2021 naar Mogadishu ging, waar u verbleef bij uw tante K.(...) M.(...) tot u in 2022 Somalië verliet.

In 2021 kwam Al-Shabaab bij uw vader A.(...) A.(...) H.(...) om uw hand vragen, u zou moeten trouwen met een van hun strijders. U was op dat moment buitenshuis boodschappen aan het doen. Uw vader weigerde dit verzoek, hij zei dat u te jong was en wilde u niet forceren. Twee dagen later besliste uw familie om u weg te sturen van het platteland naar Mogadishu, waar u bij uw tante verbleef, naar de koranschool en de gewone school ging.

Ongeveer drie weken na uw aankomst in Mogadishu belde uw moeder u op om te zeggen dat uw vader ontvoerd was door Al-Shabaab.

Uw grootmoeder G.(...) M.(...) vreesde dat u ook ontvoerd zou worden, daarom heeft ze geregeld dat u het land kon verlaten. U verliet Somalië op 26 februari 2022 met het vliegtuig met uw paspoort en een visum voor Turkije.

In Turkije leerde u in maart 2022 Ab.(...) H.(...) N.(...) kennen, waarmee u op (...) september 2022 trouwde in Ankara. Ongeveer een jaar na uw aankomst in Turkije reisde u door naar Cyprus waar u op 28 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op (...) mei 2023 werd jullie dochter S.(...) Ab.(...) H.(...) geboren in Nicosia, Cyprus. U en uw dochter zijn vanuit Cyprus met een laissez-passer naar België gekomen om bij uw echtgenoot Ab.(...) H.(...) N.(...) te zijn. Op 21 maart 2024 kwam u aan en een dag later diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Somalië dat Al-Shabaab u zal ontvoeren of vermoorden. Daarnaast geeft u aan dat u vreest om verkracht worden omdat u op het platteland woont, waar dit geregeld voorkomt.

Ter staving van uw verzoek legde u een bundel documenten neer met betrekking tot uw procedure internationale bescherming in Cyprus waaronder een kopie van de geboorteakte van S.(...), een laissez-passer van Cyprus naar België van S.(...) en van u, een kopie van het Somalisch paspoort van uw echtgenoot afgeleverd te Brussel met Turks visum, een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw echtgenoot, een kopie van een Somalisch huwelijkscertificaat afgeleverd door de Somalische ambassade in Brussel, een kopie van het huwelijksvonnis van een Somalische rechtbank, foto's van u en uw echtgenoot en een kopie van een overeenkomst van alternerende opleiding van uw echtgenoot. U bezorgde via uw advocaat ook vrouwelijke genitale verminking (VGV) attesten voor u en uw dochter S.(...) en maakte opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u uw persoonlijke problemen met Al Shabaab niet aannemelijk maakt. U gaf aan dat u gedwongen zou moeten huwen met een strijder van Al-Shabaab (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 05.09.2024, pp. 15, 18-19; Vragenlijst CGVS d.d. 11.04.2024, vraag 3.5). U kon echter geen informatie geven over de man met wie u zou moeten huwen. Meer nog, u gaf aan dat u of uw familie op geen enkele manier heeft proberen te achterhalen met wie u zou moeten trouwen (CGVS, p. 19).

Verder kon u ook niet verklaren waarom u werd uitgekozen als huwelijkskandidaat, en gaf hierbij aan dat u dit ook niet heeft proberen te achterhalen (CGVS, pp. 18-19). Niet alleen wijst dit erop dat dit probleem door u en uw familie weinig ernstig werd genomen, maar uw uitleg voor de keuze voor u als huwelijkskandidaat is dat alle meisjes uit uw dorp uitgehuwelijkt werden aan Al-Shabaab. Als alle meisjes worden uitgehuwelijkt kan er echter logischerwijs verwacht worden dat dit u ook zou overkomen als zestienjarige en jullie aldus de nodige stappen zouden ondernemen om dit risico te beperken dan wel te ontwijken. Dit totaal gebrek aan voorzorgsmaatregelen tegen een gedwongen huwelijk werd ook door u bevestigd (CGVS, p. 18). Sterker nog, vier van uw zussen verblijven nog steeds in uw dorp terwijl u een tante heeft in Mogadishu (CGVS, p. 8, 16). Dit is een sterke indicatie dat de problemen die u beschrijft met Al-Shabaab niet geloofwaardig zijn. Vervolgens waren uw verklaringen over de periode na de problemen met Al-Shabaab tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u twee weken nadat uw vader het huwelijksverzoek weigerde naar Mogadishu bent gestuurd door uw familie (CGVS, p. 15). Daarover zegt u later nog expliciet dat er tijdens die periode van twee weken tussen het geweigerde verzoek en uw vertrek uit uw dorp niets gebeurd is (CGVS, p. 20). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u de dag na het geweigerde huwelijksverzoek werd weggestuurd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt

geeft u aan dat u omwille van uw zwangerschap zaken vergeet en dat het eigenlijk twee dagen is (CGVS, p. 20). Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze opvallende discrepantie, zeker omdat u zelf nog benoemde dat er tijdens deze twee weken niets gebeurd is. Er kan logischerwijs verwacht worden dat uw herinnering en dus ook uw verklaringen over zo'n essentieel deel van uw relaas coherent zijn. U legde verder geen enkel (begin van) bewijs neer dat u door uw zwangerschap met geheugenproblemen zou kampen. Deze tegenstrijdigheid in uw tijdslijn ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Hetzelfde geldt voor de ontvoering van uw vader, waarvan u eerst zegt dat u dit via uw moeder vernam drie weken na uw vertrek uit uw dorp (CGVS, p. 15). Als u later nogmaals wordt gevraagd om te schatten hoeveel tijd er tussen uw vertrek en het moment dat uw moeder u dit nieuws vertelde zat, kan u dit niet aangeven (CGVS, p. 21). U zegt hierbij dat u ongeschoold bent en zelfs de dagen van de week niet kent, dat u daarom niets wil zeggen uit angst om iets fout te zeggen (CGVS, p. 21). Uit uw antwoorden bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat u wel degelijk in staat bent om zowel exacte data als tijdsperiodes in uren, dagen, weken, maanden en jaren te benoemen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; verklaring DVZ d.d. 11.04.2024, vraag 10, 16a, 33; CGVS, pp. 5, 7, 9, 12, 14, 15, 19, 21, 23). Nadat uw vader ontvoerd was, heeft noch u, noch uw familie of clan getracht om te achterhalen wat er met hem gebeurd is. U weet verder helemaal niets over de ontvoering van uw vader (CGVS, p. 15, 20, 21). Dit verklaart u door te zeggen dat iedereen schrik van hen heeft, dat mensen die worden meegenomen nooit meer teruggevonden worden en dat daarom niemand moeite heeft gedaan (CGVS, p. 21). Dat er op geen enkele manier moeite werd gedaan om het lot van uw vader te achterhalen, bijvoorbeeld door binnen de clan of bij andere clans in de omgeving te informeren, en dat u zelf ook niets weet over deze gebeurtenis terwijl u nog contact heeft met uw familie in Somalië (CGVS, p. 12), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart vervolgens dat u naar Mogadishu reisde met een melkwagen en dat er niemand met u meeging (CGVS, p. 20). Aangezien u verklaart dat u in Al-Shabaab gebied woonde is het bijzonder opmerkelijk dat u als vrouw alleen kon reizen. Zoals beschreven in landeninfo die werd toegevoegd aan het administratieve dossier mogen vrouwen hun huis niet verlaten zonder een mannelijke begeleider (mahram).

Er dient ook te worden opgemerkt dat er bij uw verklaringen over uw vlucht uit Somalië onduidelijkheden zijn die u niet kan verklaren, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit haalt. U haalt problemen in 2021 en bent in 2022 het land ontvlucht. Wanneer u gevraagd wordt waarom u toen pas gevlucht bent geeft u als reden dat er financiële moeilijkheden waren (CGVS, p. 22). U blijkt echter zelfs de prijs van uw reis niet te weten, wat hoogst merkwaardig is indien u omwille van financiële redenen uw vlucht moest uitstellen. Uw familie beschikt blijkbaar over afdoende gronden om er één te kunnen verkopen om uw vlucht te financieren (CGVS, p. 22) waardoor uw maandenlange verblijf in Somalië na uw beweerde problemen danig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees.

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt finaal ondermijnd door de vaststelling dat uw huwelijkscertificaat afgegeven door de Somalische ambassade in Brussel en uw huwelijksvonnis door een Somalische rechtbank beide uitdrukkelijk vermelden dat u in september 2022 in Somalië huwde. Hiermee geconfronteerd stelt u dat uw huwelijksceremonie in Mogadishu plaatsvond in jullie afwezigheid mij (CGVS, p. 10). Het huwelijksvonnis vermeldt echter expliciet dat jullie trouwden "in front of an authorized judge" in Mogadishu. Bovendien had u ook in Cyprus verklaard dat u en uw echtgenoot beiden in Somalië waren op het moment van jullie huwelijk (zie verklaringen Dublin Unit Cyprus, p. 5). De vaststelling dat u zeven maanden na uw vertrek uit Somalië bent teruggekeerd naar Mogadishu en/of Lower Shabelle, is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

Uit het voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met iemand van Al-Shabaab en de problemen die hieruit voortvloeiden. U gaf bij de DVZ ook aan dat u vreest om bij terugkeer slachtoffer van seksueel geweld te worden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U geeft dit doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf niet aan, pas wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd wordt door het CGVS geeft u aan dat u dit vreest omdat dit ook met uw moeder gebeurde en dit vaak gebeurt op het Somalische platteland (CGVS, p. 17). U toont echter op geen enkele wijze aan noch blijkt uit de algemeen beschikbare informatie dat dit een dermate systematische praktijk betreft dat elke Somalische vrouw hierdoor a priori een nood aan internationale bescherming zou hebben. Uw moeder verblijft bovendien samen met vier van uw zussen nog steeds in uw dorp hoewel u familie in Mogadishu heeft. U liet na om aannemelijk te maken dat er in uw persoonlijk geval wel sprake is van een gegronde voor vervolging hierdoor. Uw terugkeer naar Somalië zeven maanden na uw vertrek naar Turkije staat tevens haaks op een dergelijke vrees.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd H.(...) S.(...) Ab.(...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "Registratie verzoek om internationale bescherming" (datum 22/03/2024), het document verklaringen DVZ (datum 11/04/2024) en het document "vragenlijst CGVS" (11/04/2024). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 05/09/2024 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking (CGVS, p. 16, 17, 18, 19, 20). Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en uw dochter H.(...) S.(...) Ab.(...) te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, blijkt uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u niet voldoende tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. In verband met uw minderjarige dochter S.(...), geboren op 19/05/2023 in Strovolos, Cyprus, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar/hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat. Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek: "§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar." §2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winst oogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar." § 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar. § 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar." § 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting." Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: "Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige." Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is." De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan S.(...). Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EU AA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat

verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de “loutere aanwezigheid” ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en

internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians (20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontplofte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Lower Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. U legde een attest van VGV neer waarin beschreven staat dat u VGV type 2 ondergaan heeft. U haalde niet aan dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in verband met de door u ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging zou kunnen invoeren of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade beschouwd kan worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien er geen enkel element aanwezig is in het administratief dossier dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan in de vorm van een herbesnijdenis, dient vastgesteld te worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

De documenten in het kader van uw procedure internationale bescherming in Cyprus en meer bepaald de documenten betreffende uw echtgenoot die een verblijfstitel heeft in België veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud en het doktersattest ter bepaling van het (mannelijke) geslacht van het kind van wie u zwanger bent, beïnvloeden bovenstaande op generlei wijze.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat mevrouw A.(...) F.(...) de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In de uiteenzetting van haar middel refereert verzoekster eveneens naar het principe van de eenheid van het gezin (artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van het belang van het kind (artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag)) en het recht van elk kind op bescherming en zorg (artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest)).

Verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal zijn motivering bijna uitsluitend motiveert op zijn eigen overtuiging dat haar relaas ongeloofwaardig zou zijn. Verzoekster merkt op dat het gegeven dat zij het een en ander is vergeten of zich de dingen anders herinnert dan op het moment van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, logisch is. Zij wijst erop dat haar vlucht naar België een zeer traumatische ervaring was en dat zij bovendien ook zwanger was.

Voorts meent zij dat de bronnen waarop de commissaris-generaal zich steunt gedateerd zijn en dat uit recente bronnen blijkt dat de situatie in de provincie Lower Shabelle uiterst precair en ernstig zorgwekkend is. Zeker voor vrouwen en meisjes, waartegen het conflictgerelateerd seksueel geweld is toegenomen. Ook vrouwenbesnijdenis blijft een ernstig probleem in Lower Shabelle.

Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij de moeder is van S. H., die in België wel als vluchteling werd erkend. Zij merkt op dat het tegen het principe van de eenheid van het gezin, het belang van het kind en het recht van elk kind op bescherming en zorg indruist dat zij als ouder geen beschermingsstatus krijgt toegekend. Verzoekster merkt in dit verband op dat de procedure artikel 9*bis* een discretionaire procedure betreft, die lang kan duren en zonder enige vorm van verblijfsgarantie.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift aanbeveling 2022/01 aan het Parlement vanwege de federale Ombudsman van februari 2022 (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Waar verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan haar persoonlijke problemen met Al-Shabaab aangezien:

a) verzoekster geen enkele informatie kon geven over de man met wie zij zou moeten huwen en zij aangaf dat zij, noch haar familie hebben proberen te achterhalen met wie zij zou moeten trouwen;

b) verzoekster niet kan verklaren waarom zij werd uitgekozen als huwelijkskandidaat en ook dit niet probeerde te achterhalen;

c) in zoverre verzoekster aangeeft dat alle meisjes worden uitgehuwelijkt in haar dorp aan Al-Shabaab, het niet aannemelijk is dat er geen enkele voorzorgsmaatregel werd getroffen tegen een gedwongen huwelijk en meer nog, vier van haar zussen thans nog steeds in het dorp verblijven terwijl zij een tante heeft in Mogadishu;

d) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode na de problemen met Al-Shabaab;

e) verzoekster inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de ontvoering van haar vader en het opvallend is dat noch verzoekster, noch haar familie of clan getracht hebben om te achterhalen wat er met hem is gebeurd;

f) het niet aannemelijk is dat verzoekster, die in Al-Shabaab gebied woonde, als vrouw alleen kon reizen naar Mogadishu;

h) verzoeksters verklaringen aangaande haar vlucht uit Somalië, waarbij zij nog maandenlang in Somalië verbleef na de start van haar problemen en dit zogenaamd omwille van financiële problemen terwijl zij anderzijds niet kan vertellen hoeveel haar reis heeft gekost, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas;

i) de vaststelling dat verzoekster in september 2022 in Somalië huwde, zoals blijkt uit de door haar voorgelegde stukken en de verklaringen Dublin Unit Cyprus, en zij dus zes maanden na haar vertrek uit Somalië is teruggekeerd naar Mogadishu en/of Lower Shabelle onverenigbaar is met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging;

(ii) wat betreft de vrees die verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald om bij terugkeer slachtoffer te worden van seksueel geweld, kan worden opgemerkt dat

a) zij hiervan niet zelf spontaan melding maakte op de zetel van het CGVS,

b) zij bovendien op geen enkele wijze aantoont, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt, dat dit een dermate systematische praktijk betreft dat elke Somalische vrouw hierdoor *a priori* een nood aan internationale bescherming zou hebben,

c) haar moeder en vier zussen thans nog steeds in het dorp verblijven hoewel zij familie heeft in Mogadishu,

d) verzoeksters terugkeer naar Somalië zeven maanden na haar vertrek naar Turkije haaks staat op een dergelijke vrees;

(iii) wat betreft de aangehaalde vrees in hoofde van verzoeksters dochter voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië dient erop gewezen dat het CGVS in hoofde van verzoeksters dochter besloot tot de toekenning van de vluchtelingenstatus omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat;

(iv) aangaande verzoeksters eigen genitale verminking wordt dit gegeven niet in vraag gesteld, doch de beslissing is niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die zij heeft ondergaan;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de situatie onderzocht in de regio Lower Shabelle en wordt geconcludeerd dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vi) wat betreft het attest van VGV waarin staat beschreven dat verzoekster VGV type 2 heeft ondergaan, kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aanhaalde dat zij bij een eventuele terugkeer in verband met de door

haar ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen; verder zijn er geen aanwijzingen dat deze vorm van vervolging ten aanzien van verzoekster zou worden herhaald bij een terugkeer;

(vii) de overige documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij een terugkeer naar Somalië vreest verzoekster te worden gedood door Al-Shabaab omdat haar vader weigerde dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan een lid van Al-Shabaab. Daarnaast werpt verzoekster een vrees op om bij terugkeer naar Somalië slachtoffer te worden van seksueel geweld. Verder wijst verzoekster erop dat zij vreest dat haar dochter zal worden onderworpen aan vrouwelijke genitale verminking (GVG).

3.3.5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zijn.

3.3.5.3. Vooreerst merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging door Al-Shabaab. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- a) verzoekster geen enkele informatie kon geven over de man met wie zij zou moeten huwen en zij aangaf dat zij, noch haar familie hebben proberen te achterhalen met wie zij zou moeten trouwen,
- b) verzoekster niet kan verklaren waarom zij werd uitgekozen als huwelijkskandidaat en ook dit niet probeerde te achterhalen,
- c) in zoverre verzoekster aangeeft dat alle meisjes worden uitgehuwelijkt in haar dorp aan Al-Shabaab, het niet aannemelijk is dat er geen enkele voorzorgsmaatregel werd getroffen tegen een gedwongen huwelijk en meer nog, vier van haar zussen thans nog steeds in het dorp verblijven terwijl zij een tante heeft in Mogadishu,
- d) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode na de problemen met Al-Shabaab,
- e) verzoekster inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de ontvoering van haar vader en het opvallend is dat noch verzoekster, noch haar familie of clan getracht hebben om te achterhalen wat er met hem is gebeurd,
- f) het niet aannemelijk is dat verzoekster, die in Al-Shabaab gebied woonde, als vrouw alleen kon reizen naar Mogadishu,
- h) verzoeksters verklaringen aangaande haar vlucht uit Somalië, waarbij zij nog maandenlang in Somalië verbleef na de start van haar problemen en dit zogenaamd omwille van financiële problemen, terwijl zij anderzijds niet kan vertellen hoeveel haar reis heeft gekost, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas,
- i) de vaststelling dat verzoekster in september 2022 in Somalië huwde, zoals blijkt uit de door haar voorgelegde stukken en de verklaringen Dublin Unit Cyprus, en zij dus zes maanden na haar vertrek uit Somalië is teruggekeerd naar Mogadishu en/of Lower Shabelle onverenigbaar is met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekster voert in voorliggend verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zich bijna uitsluitend heeft gestoeld op zijn eigen overtuiging om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Zij voegt hieraan toe dat het gegeven dat zij het een en ander is vergeten of zich de dingen anders herinnert dan op het moment van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken logisch is. Zij wijst er in dit verband op dat haar vlucht naar België een zeer traumatische ervaring was en dat zij bovendien ook zwanger was.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal verzoeksters verzoek op individuele wijze heeft onderzocht, waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekster. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoekster de mogelijkheid te bieden haar relaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven om toevoegingen te doen

die toelieten de waarachtigheid van haar problemen aannemelijk te maken. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat haar vlucht naar België een zeer traumatische ervaring was en zij ook zwanger was ten tijde van het persoonlijk onderhoud, slaagt zij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster van deze beweerde problemen bovendien zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 april 2024. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie ‘Vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* DVZ’ d.d. 11 april 2024, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhoudsopnames op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen problemen in hoofdzaak van verzoekster worden afgeleid. Zo was verzoekster tijdens het interview en persoonlijk onderhoud in staat om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven, alsook om exacte data en tijdspannes te benoemen. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van een trauma of haar zwangerschap, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover, behoudens een verduidelijking over haar leeftijd en een verduidelijking dat zij en haar man haar dochter niet zouden besnijden maar dat ze wel een vrees heeft dat dit voor haar dochter in Somalië zou gebeuren, geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht voor het overige in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door het beweerde trauma of haar zwangerschap. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat haar geheugen en/of haar cognitieve vermogens zouden zijn aangetast, laat staan dat zij aantoonbaar dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt dat enkele minieme inconsistenties in haar verhaal onvoldoende doorslaggevend zijn om op basis hiervan haar de vluchtelingenstatus niet toe te kennen, merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij tijdens de procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst, *quod non in casu*.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing in dit verband worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. Verzoekster voert daarnaast een vrees aan om bij een terugkeer naar Somalië slachtoffer te worden van seksueel geweld. In het verzoekschrift wijst zij er in dit verband op dat conflictgerelateerd seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes is toegenomen.

In dit verband treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt: *“U gaf bij de DVZ ook aan dat u vreest om bij terugkeer slachtoffer van seksueel geweld te worden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U geeft dit doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf niet aan, pas wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd wordt door het CGVS geeft u aan dat u dit vreest omdat dit ook met uw moeder gebeurde en dit vaak gebeurt op het Somalische platteland (CGVS, p. 17). U toont echter op geen enkele wijze aan noch blijkt uit de algemeen beschikbare informatie dat dit een dermate systematische praktijk betreft dat elke Somalische vrouw hierdoor a priori een nood aan internationale bescherming zou hebben. Uw moeder verblijft bovendien samen met vier van uw zussen nog steeds in uw dorp hoewel u familie in Mogadishu heeft. U liet na om aannemelijk te maken dat er in uw persoonlijk geval wel sprake is van een gegronde voor vervolging hierdoor. Uw terugkeer naar Somalië zeven maanden na uw vertrek naar Turkije staat tevens haaks op een dergelijke vrees.”*

Door in het verzoekschrift een vrees voor vervolging te poneren en te verwijzen naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op haar persoon, brengt verzoekster geen concreet en valabel argument aan om de voormelde pertinente overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

3.3.5.5. Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekster slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking type II (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1). De Raad betreurt dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer "dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld" en "dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard", in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, werd verzoeksters minderjarige dochter om deze reden ook de vluchtelingenstatus toegekend.

In casu moet echter worden vastgesteld dat verzoekster, hoe betreuenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type II. In deze dient de Raad echter vast te stellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië riskeert opnieuw aan deze praktijk te worden blootgesteld. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat er geen concrete indicaties voorliggen dat verzoekster bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan de meer verregaande vorm van VGV, zijnde een infibulatie, die een risico op re-infibulatie inhoudt. In die omstandigheden dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV, zodat een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is.

3.3.5.6. Verzoekster wijst er in voorliggend verzoekschrift nog op dat zij de moeder en wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige dochter, die in België werd erkend als vluchteling. Zij betoogt dat het in België ontbreekt aan een specifiek kader voor ouders die tegelijkertijd met hun kinderen aankomen, waartoe zij de Aanbeveling 2022-01 aan het Parlement van de federale Ombudsman aan haar verzoekschrift voegt (stuk 2). Zij merkt op dat het tegen het principe van de eenheid van het gezin, het belang van het kind en het recht van elk kind op bescherming en zorg indruist dat zij als ouder geen beschermingsstatus krijgt toegekend. Een kind moet immers kunnen rekenen op de aanwezigheid van ouders om hem te ondersteunen, stabiliteit te bieden en te helpen met zijn integratie in België. Verzoekster merkt in dit verband op dat de procedure artikel 9bis een discretionaire procedure betreft, die lang kan duren en geen vorm van verblijfsgarantie heeft.

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Dit blijkt tevens uit het door verzoekster aangehaalde arrest *Ahmedbekov(a)* van het Hof van Justitie, waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. *Ahmedbekova*, en R. E. O. *Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen, C-374/22 en XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die „gezinslid” in de zin van artikel 2, onder j) van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt.

Bij de beoordeling op individuele basis wordt aldus rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster geenszins aantoonde dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft, noch dat zij een reëel risico op ernstige

schade zou lopen. De Raad stelt verder vast dat verzoekster nalaat aannemelijk te maken waarom zij door haar verwantschap aan haar als vluchteling erkende dochter tevens kwetsbaar zou zijn voor daden van vervolging. Bovendien staat het verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie, waarvan zij ter terechtzitting verklaart dat zij deze nog niet heeft opgestart. Dat dit een discretionaire procedure betreft die lang kan duren en geen verblijfsgarantie biedt, doet allerm minst afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Ten overvloed wordt erop gewezen dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot een verblijfsrecht heeft in België en dat zij in het kader van gezinshereniging van Cyprus naar België is gereisd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

3.3.5.7. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij gedurende de administratieve procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.8. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgis.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf,

de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie._overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de “loutere aanwezigheid” ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een

gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians (20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontploffte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Lower Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst ligt immers in lijn met en is, minstens ten dele, dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Verzoekster gaat voorts niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden en brengt ook in het verzoekschrift of bij aanvullende nota geen dergelijke omstandigheden aan, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET